

Arrest

nr. 170 750 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van een brief van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2016 gericht aan de advocaat van de verzoekende partij waarin aangegeven wordt dat aan een schrijven van 25 oktober 2015, rechtstreeks gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en houdende afschrift van een aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt ingeroepen, geen gevolg kan worden gegeven, en van een e-mailbericht van diezelfde gemachtigde van 14 januari 2016 gericht aan de advocaat van de verzoekende partij, waarin wordt meegedeeld dat een aanvraag op grond van artikel 9 van voormelde wet niet rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden overgemaakt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 april 2016.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 januari 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een brief aan de advocaat van de verzoekende partij, waarin aangegeven wordt dat aan een schrijven van 25 oktober 2015, rechtstreeks gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en houdende afschrift van een aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt ingeroepen, geen gevolg kan worden gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 14 januari 2016 deelt de gemachtigde per e-mailbericht aan de advocaat van de verzoekende partij mee dat een aanvraag op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet niet rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden overgemaakt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een brief van 4 januari 2016 van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de advocaat van de verzoekende partij en de tweede bestreden beslissing betreft een e-mailbericht van 14 januari 2016 van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de advocaat van de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat het beroep onontvankelijk voorkomt, daar het niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. Het al dan niet vaststellen of toekennen van een verblijfsrecht brengt rechtsgevolgen met zich mee. De eerste bestreden beslissing betreft echter geen definitieve beslissing in dit verband, maar is slechts een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de advocaat van de verzoekende partij waarin haar wordt meegedeeld dat geen gevolg kan gegeven worden aan haar schrijven van 25 oktober 2015 rechtstreeks gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken omdat is gebleken dat de betreffende aanvraag niet via de gemeente werd ingediend. Bovendien wordt in voornoemde brief meegedeeld dat het de verzoekende partij vrij staat dergelijke aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de plaats van verblijf van haar cliënt conform artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing betreft evenmin een definitieve beslissing, maar slechts een e-mailbericht van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de advocaat van de verzoekende partij waarin haar onder verwijzing naar artikel 9 van de vreemdelingenwet wordt meegedeeld dat “een aanvraag art 9” moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing betreffen slechts mededelingen waarbij inlichtingen worden verstrekt, zodat geen van beide beslissingen kan worden beschouwd als een uitvoerbare administratieve rechtshandeling.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 april 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 2 juni 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2016 opgenomen grond, stelt zij dat zij het niet eens is dat de bestreden beslissing van 4 februari 2016 volgens de beschikking geen uitvoerbare rechtshandeling uitmaakt, een loutere mededeling is. Zij stelt dat de beslissing wel een beslissing is die belet dat wijzigingen worden aangebracht aan een bestaande toestand, gezien de impact op deze toestand, zodoende gaat het om een uitvoerbare, aanvechtbare beslissing.

De waarnemend voorzitter stelt vervolgens de vraag naar het belang, als al sprake zou zijn van een aanvechtbare rechtshandeling, gezien de verzoekende partij intussen een tijdelijk verblijf van een jaar heeft op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat zij hierover geen opmerkingen heeft en zich gedraagt naar de wijsheid.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij inderdaad een tijdelijk verblijfsrecht heeft op basis van artikel 9*bis*, bevestigt dat de bestreden beslissing een informatieve mededeling inhoudt en geen aanvechtbare rechtshandeling is, en volgt de Raad volledig in zijn beschikking.

2.2 Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de beschikking van 14 april 2016 en betoogt dat en waarom zij meent dat de bestreden beslissing van “4 februari 2016” een uitvoerbare, aanvechtbare beslissing is, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de bestreden beslissingen dateren van 4 en 14 januari 2016 en dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts aangeeft het niet eens te zijn met de in voormelde beschikking in dit verband gemaakte vaststellingen, zodat zij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat – zelfs als de bestreden beslissingen aanvechtbare rechtshandelingen zouden uitmaken – de verzoekende partij hoe dan ook haar actueel belang niet aannemelijk maakt. De Raad wijst erop dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761). Door te stellen geen opmerkingen te hebben en zich te gedragen naar de wijsheid wat betreft het tijdelijk verblijf van een jaar dat zij intussen heeft verkregen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij geenszins aan welk belang zij nog zou hebben bij voorliggend beroep.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar de beschikking van 14 april 2016 dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE